

«Було се за часів святої Германдади...»

Леся Українка

Було се за часів святої Германдади:
кати-ченці взяли єретика
і повели його до Торквемади
на інквізицію. І чутка є така:

Спочатку мученик мовчав, і тільки сльози
текли по непорушному лиці,
мовчав на допити, мовчав на всі погрози,
раз застогнав – і мук ще додали ченці.

Раз крикнув. «Є на каяття надія, –
сказав великий серцевідець-кат: –
Залізом і вогнем ми виженемо змія
з його душі – і вигоїться брат!

Завдайте ще йому!» І завдали тортури
несвітської, нема на неї слів,
здавалося, впадуть від жаху мури,
моливсь один з ченців, щоб єретик зомлів.

Він не зомлів. І сталось дивне диво:
всміхнулися поблідлії уста,
погаслі очі спломеніли живо,
і мовив мученик: «Ченці, ради Христа,

Давайте ще вогню! Вогонь моя відрада.
О, дайте ще, благаю вас, кати!»
«Спалить його зовсім, – дав вирок Торквемада, –
Надії вже нема. Перемогли чорти!»